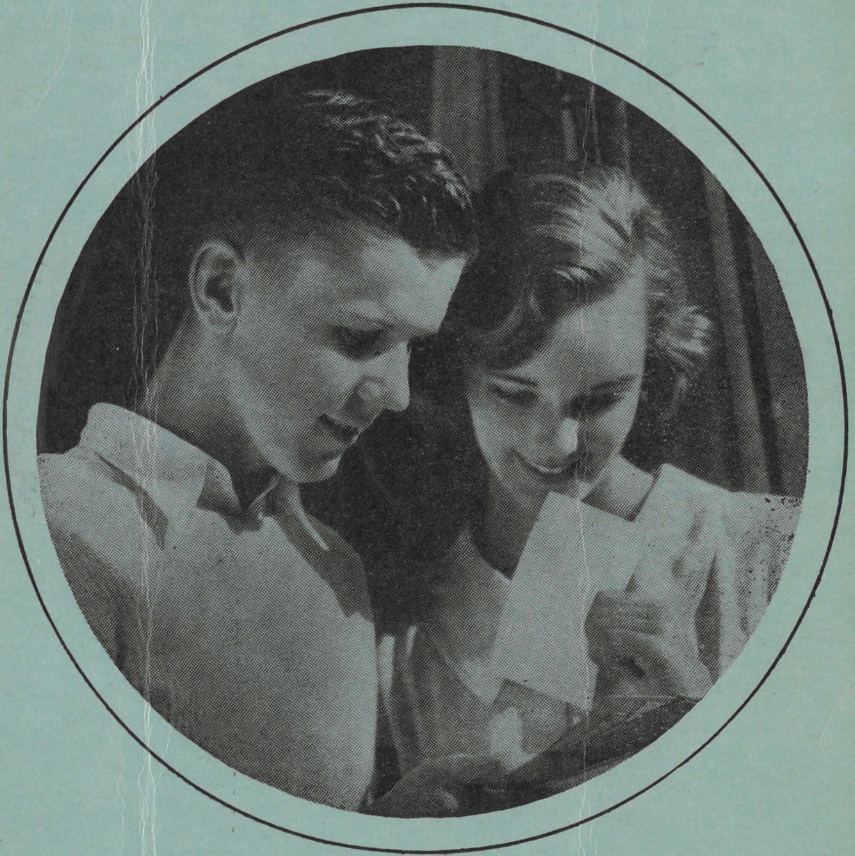
Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Жовтень - 1948 - October

Рік IV. Ч. 10 — Vol. IV. No. 10

ЮНАЦТВО — Домініяльний орґан Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Управи й Редакції:

YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Manager and Editor:

YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

LAUGH WITH US

Lecturer: "Can any of you tell me what makes the Tower of Pisa lean?"
Stout Woman: "If I knew, I'd take some myself."

* * * *

Mais Qui !
She: "When I get old and wrinkled, will you still love me?"
He: "Don't I?"

* * * *

Graduate: "I'm indebted to you, sir, for all I know."
Professor: "Oh, don't mention such a trifle."

* * * *

One fellow was telling his chum how stupid he was. "Why, you little idiot," he roared, "do you know why I call you a little idiot?" "Sure," replied the chum, "'cause you're bigger than I am."

* * * *

Just Ag. Sir!
Stern Parent: "Young man, can you support a family?"
Timid Suitor: "But I only want Agnes, sir!"

Alex (boastfully): "I've had my nose broken three times in the same place."
Friend: "Then, why not try keeping your nose out of that place?"

* * * *

Definition of a traffic signal: "... a little green light that turns red as your car approaches."

* * * *

Wifey: "Darling, see this new dress I bought today for $200.00?"
Hubby: "What? 200 bucks! Say, why didn't you phone me first?"
Wifey: "I was going to, but I hated to spend the nickel."

* * * * *

Picked up from Papers:
1) "Orders received before noon, shipped some day."
2) "She wore a tailored suit and her corsage was an orchard."

* * * *

Paperhanger (impatiently): "Madam, would you mind if I stuck this paper on myself?"
Madam: "Not at all, but it would look better on the wall."

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік IV. Число 10. Едмонтон, Алберта. Жовтень, 1948.

Починаймо Добре

Ми завжди бажаємо бути вільні. Ми любимо свободу. Все, що нас здержує під якимбудь оглядом, є для нас прикре. Так буває в нас самих — так буває в молоді по цілім світі бо це є природне, щоб молодь стреміла до незалежности.

Брак належного стриму й опору цьому буйному молодечому нахилові завжди приносить гіркі овочі, особливо в нашім народі. В розгарі наших молодечих мрій ми часто забуваємо і нехтуємо щось, що для нашого народу і нас самих особисто дуже важне. Це є пошана до авторитету — авторитету родинного, народнього, державного і релігійного.

Без неї розбивається родинне життя. Основа віри захитується. Народня традиція тратить значіння. Взагалі життя стає без змісту, без цілі.

Ми, що творимо свій світогляд і кладемо основу на ціле життя саме серед хаосу і руїни наших часів, що замішують наші думки, мусимо звернути велику увагу на це, що ми собі вибираємо: пошану до релігії, традиції й авторитету, чи противне.

Ставмо наші перші кроки поважного життя на цій твердій основі. Тільки це доведе нас до щастя, до сповнення положених на нас надій наших батьків. Це одинока дорога для тих, що хочуть перевести своє життя з користю для людей, свого народу і згідно з Божим законом.

Наша Прикраса

Місяць жовтень — це час призначений на особливіше почитання Божої Матери через відмовлювання вервиці. Де тільки є католицький священик, там люди сходяться вечером до церкви де під його проводом відбувають цю побожну практику.

Чи повинні ми брати в цім участь? Без сумніву. Вервиця, це “віночок рож” з неба, це вінок найкращих молитов. Це щось найкращого, що ми можемо зложити у стіп нашої небесної Цариці — Марії. Ніщо не може так дуже прикрасити рук молодої дівчини чи юнака як вервиця.

Крім цього, Преч. Діва Марія в кількох останніх обявленнях дуже поручала людям відмовляти вервицю. З Її слів виходить, що це одна з условин, щоб відвернути від світа караючу Божу руку.

Та й наше власне добро вимагає, щоб ми відзначилися ніжним на-

боженством до Матери Божої, бо хто захоронить нас від всіх небезпек душі, хто поможе нам заховати питому нам чистоту душі і тіла серед сучасного зіпсуття, як не Та, що світить нам як світло невинности і святости — Пресвята Діва? Не можемо мати сильнішої охорони, кращого взору та ліпшої Матери як ту, котрій нас сам Христос віддав під опіку.

Тож покажім, що ми Її любимо, що хочемо Її помочі, що ми віддаємося під Її опіку. Відмовляймо до Неї вервицю в місяці жовтні.

Rights and Duties

Do you not think that what people talk about mostly nowadays are their rights? The rights of labor, right of self-expression, rights of self-determination, rights of nations, rights of minorities, etc.

They surely are grand things—these rights. They are a real heavenly blessing. But is it rare that these rights seem to become the very incarnation of our selfishness? Would it not be much better to discuss our duties at least as often as we discuss our rights? We must realize that the fountain of human rights is the sense of duty. Duties and rights must stand and fall together.

Duties are ours, events are God's. Whatever, therefore, the place allotted to us by Providence, that for us is the post of honor and duty. Thus every line of life constitutes a pledge of duty. And, by God's will, the fulfillment of our duty is so interwoven with our happiness that while we are discharging our obligation to one, we are at the same time making the best provision for the other.

So, do daily and hourly your duty. Do it thoroughly and patiently. Do it as it presents itself. Do it at the moment, and let it be its own reward. Be it known and acknowledged or not, do not fail to do it.

Ennoble the less noble duties by doing them in a noble spirit. The only mean work is only that which is sordidly selfish and morally wrong.

In every sphere of life "the post of honor is the post of duty." So let it be!

New Warnings?

It really looks as if we have entered the Marian Age. Another apparition of Our Blessed Mother! This time near Ulm, in southern Germany, to a girl named Barbara Ruess.

On April 25th, 1946, Father Rumpf, parish priest of Pfaffenhofen, his sister, Anna, and Barabara Ruess, a merchant's daughter, went out to a nearby forest to select a place for the intended votive chapel, which the village vowed to build after escaping damage during the war. It was then that the Blessed Virgin appeared to Barbara. She pointed out that the world had turned away from Christ because it doesn't know His Mother and that only through her intercession could the wrath of the Father be turned away. Later she complained that the world did not live up to the dedication, referring to Fatima and the dedication of the world to Her Immaculate Heart. She went on demanding more prayers, Rosaries and sacrifices. Finally the Blessed Virgin asked that the message be made

known everywhere. While She still spoke, a large group of angels appeared around Her and spoke a glorious prayer in honor of the Holy Trinity. Changing into an indescribable beauty She blessed the girl and vanished.

Thus once more our Blessed Mother expressed her wish that we dedicate ourselves to her Immaculate Heart, do penance for the sins of the godless world and often pray the Rosary to avert the worst punishments that are to befall the sin-steeped world and be safe in the storms of persecution that will sweep over the earth.

Let us, therefore, fulfill the ardent desire of our Heavenly Mother and, especially now in October, recite the Rosary daily and with great devotion.

Молодь Европи

5. Українська молодь

Коли говоримо про українську молодь — то не маємо на думці молоді не великій Україні над Дніпром, бо ця молодь під большевицькою кормигою не може виявити своїх орґанізаційних здібностей, ні чистоти української душі. Тут маємо на думці тільки нашу галицьку молодь.

Ця молодь перед війною майже вся була зорґанізована в католицьких організаціях. І так: у народніх школах серед дітвори гарно розвивалось "Евхаристійне Лицарство" Молод середніх шкіл (ґімназій) майже вся була зорґанізована в Марійських Дружинах. Централя Марійських Дружин обєднювала понад 250 Дружин з числом членів 21 тисяч. Для Марійських Дружинників виходив окремій місячник "Наш Приятель". Університетська католицька молодь ґуртувалася теж в Марійських Дружинах або в "Обнові". Крім обовязкової Сповіді і св. Причастя що місяця, ця молодь відбувала часті адорації св. Тайн, прощі, паломництва і зїзди. Досить згадати імпозантно-могутній зїзд в 1933 р. під кличем "Українська молодь Христові", що стягнув до Львова понад 100 тисяч учасників! Сам похід учасників тривав понад 4 годині. Такого величавого зїзду Львів ще не бачив. На згадку заслугує також перший Конґрес Марійських Дружинників середніх шкіл, що відбувся 1938 р. На подібний зїзд Дружинниць наступного року польська влада вже не дозволила, бо в повітрі пахло стрільним порохом, а українська молодь не була льояльна. Ми мали вже молодь, що в духовному житті не вдоволялася тим, що пересічне, але змагала до святости життя, щоденно приступала до св. Причастя, мала духовний провід і плекала аскезу в житті.

Одначе невмолима війна зруйнувала те все. Большевики, що прийшли до Галичини в вересні 1939 р., розвязали всі релігійні організації молоді, зліквідували всю її пресу, заборонили науку релігії в школі, а почали молодь притягати до комуністичних організацій, передівсім до т. зв. комсомолу. Коли ж на наші рідні землі 1941 р. прийшли німці, тяжко було відновити молодечі орґанізації, недозволено на юнацьку пресу, а нові наїздники нерадо гляділи на розвиток якихнебудь католицьких орґанізацій. У червні 1944 року, знов жахливим гураґаном покотився на наших землях большевизм. Молодь, знаючи його вже з його першого наїзду, з болем серця покинула рідні землі і або пішла в ліс і там до сьогодні бореться за волю України в рядах геройської УПА, або подалася на скитальщину. В скитальчих таборах у Німеччині гарно розвиваються також Марійські Дружини під проводом отців катехитів, виконуючи зо своїх практик бодай

те, що можливе серед голоду, холоду і скитальчої нужди. В таборах розвиваються також спортові організації "Пласт". В більшості квіт нашого народу — молодь вяне і загибає на скитальщині.

Коли йде про психіку української молоді передівсім на скитальщині, то вона, як зрештою кожда молодь, має свої відємні і свої додатні прикмети. До відємних належить деяка **поверховність**, що її витворив брак систематичної науки, шкіл і книжок на скитальщині. Друга відємна прикмета нашої молоді на скитальщині — це її **нервовість**. Одначе молодь за неї в більшій мірі не відповідає. Жах перед смертю, страшні бомбардування, непевність про дальшу долю, знищили б і найсильніші нерви. Одначе всі, навіть і чужинці, признають, що в психіці нашої молоді переважають її додатні прикмети.

До цих додатних прикмет належить здоровий, **практикуючий змисл життєвий**. Самі потреби життя скермували нашу молодь на практичні шляхи життя і казали їй глядіти на життя річево і тверезо. Молодь зрозуміла, що серед воєнної хуртовини тільки працею, зусиллям і щоденною жертвою можна покласти тривкі підвалини під життя, а не буйними мріями, чи чарівними снами на яві. Друга додатна прикмета нашої молоді— це її **самостійність**, ініціятива, сміліcть та почуття відповідальности.

Минулося покоління розпещених хлопчиків і вихуханих дівчаток-ляльок. Війна виховала молодь смілу, певну себе, готову на жертву навіть свойого життя. Прикладом цього є УПА. Дальшою додатною прикметою душі нашої молоді є її щира і чинна **любов своєї нації.** Нераз навіть з власною особистою шкодою молодь видвигає значіння нації, за її долю терпить, карається по таборах, бореться і проливає свою кров. Оце є справжній націоналізм у найкращому значенні. — Та все таки найцінніша додатна прикмета душі нашої молоді — це її **релігійність.** Молодь розуміє, що найглибший зміст її життя становить її відношення до Бога, Церкви і власної душі. Молодь стає сміло й рішучо в рядах визнавців релігії і життя католицького і вірить, що католицька Церква — це справжня національна Церква українського народу. І якраз це наповняє нас святою гордістю. Віримо, що незабаром нашій молоді, що на скитальщині, "світ сонця засвітить і помоляться на волі невольничі діти".

о. М. Билина, ЧСВВ.

ПАННА ЛОРІН ВОЙТКІВ ВИЇХАЛА НА СТУДІЇ ДО АМЕРИКИ

Панна Лорін Войтків, дочка панства Юрія й Михайліни Войтків в Едмонтоні, Алта., була недавно іменована асистенткою при дослідах інституційної економії в Стейтовій Колеґії в Пулман, Вашинґтоні, й виїхала туди минулого тижня. Панна Войтків буде одночасно продовжувати свої студії в ціли осягнення "Местер'с Деґрі".

Панна Войтків скінчила цього року студії домашнього господарства в Албертійськім університеті, зі степенем "Бечелор оф Саєнс".

У своїм позашкільним життю брала живу участь в едмонтонськім відділі Українського Католицького Юнацтва. Належала до анґлійської католицької шкільної орґанізації "Нюмен Клоб" в Колеґії св. Йосифа.

Бажаємо панні Войтків якнайкращих успіхів в її дальших студіях в Америці.

Панна Лорін Войтків

FATHER HILARION

talks on

Your Most Precious Treasure

Friends! It was one warm night in our city when a pretty girl of about 15, wearing a loose sweater and bright lipstick, leaned against an elm tree and smiled at an approaching sailor. A moment before, as the sailor strolled by, she and a trio of girl friends had started to sing "Wish Me Luck..." The other girls walked away; the sailor turned around and came back. For a moment the two talked quietly under the tree, and then stood looking at each other, as though they could not find anything to say. Suddenly the girl turned and ran like a frightened child.

A policeman and an older sailor happened to witness this little drama. Said the sailor, and his voice was grim: "Did you hear the rustle of wings? That was the sound of the guardian angels of those kids..."

Unfortunately guardian angels can't be depended upon to keep all young people out of trouble. Particularly when youngsters do not guard themselves.

Child and youth experts are unanimously agreed that the overdose of dirt which issues from the radio, movies and newspapers today can be very harmful to young imaginations when it is not counterbalanced by a good home environment and a bulwark of prayer.

An absolute necessity for the salvation of our soul is prayer and therefore a very mighty rampart for the preservation of our purity.

What is prayer? Very briefly the answer runs: Prayer is talking with God. In prayer we raise our hearts to God, and being so frequently exposed to the fiercest onslaughts of passion we then obtain the strength and grace which are needed in order to resist permanently.

Let us love prayer, and practise it earnestly. Then we cannot fail to win in our conflict with the enemies of our soul.

We were just children then. Scarcely had we shown signs of reason when we were taught to fold our hands in prayer. At home and in church we are exhorted to prayer; the sound of the church bell, the sight of the crucifix or holy image admonish us to raise our hearts to God in prayer. And "pray without ceasing" is the injunction of Saint Paul.

Young people must pray in order to protect themselves. Saint Paul points to us a very special method of prayer for the preserpation of chastity: "In all things taking the shield of faith, with which you may be able to extinguish all the fiery darts of the most wicked one." And what is this shield of faith? The truths of our holy religion, moreover serious meditation upon the four last things. And that is mental prayer. Place before you as vividly as you can death, judgment, heaven and hell and thus you will be prevented from falling into sin and overcome the passion. And Holy Scripture reminds us: "In all thy works remember thy last end, and thou shalt never sin."

Whether it is mental or vocal prayer we must love it. We will then find our soul illuminated from heaven; we will grow in the love of God; we will strive more and more to please Him; we will more and more despise all that is base, unholy and impure.

Like a pillar of holy fire, our prayers will lead us unharmed through the perils of this world. Prayer will open for us the gates of heaven. Dangers and temptations will surround us but never must we despair. We can always pray; if not with lips, with our heart at least, which is even far better. As St. Peter let us cry in temptations to our best Friend: "Lord, save us, we perish!" And let Our Holy Mother be our guide in the strife for the preservation of our most precious treasure.

Virgin of all virgins!
To thy shelter take us;
Gentlest of the gentle!
Chaste and gentle make us.

Still as on we journey,
Help our weak endeavor;
Till with thee and Jesus
We rejoice forever.

God bless and love you!

Willie and Freddie Sydor
Rosalind, Alta.

Willie (left) and Freddie Sydor of Rosalind, Alberta. Willie takes a very active part in all doings of the U.C.Y. Club at Daysland, although he lives about 30 miles away. It is very seldom that he misses a meeting or any other affair of the Club. Recently he presented this Club with a wonderful little gift — a UCY plaque with the name "Daysland" on it. About a foot square, the plaque is made of yellow-colored veneer on a blue background. It is kept on the wall in the parochial meeting room. The Daysland UCY is obviously very proud of their member Willie and have reason to be grateful to him. Willie's younger brother, Freddie, is also a very promising future member of the Club. Both are seen above with their musical instruments, which they master very skillfully.

THE PHILOSOPHY OF LIFE

Did it ever occur to you that a man's life is full of temptations? He comes into the world without his consent, goes out of it against his will, and the trip between is exceedingly rocky. The rule of contraries is one of the features of this trip.

When he is little, the big girls kiss him; when he is big, the little girls kiss him. If he is poor, he is a bad manager; if he is rich, he is dishonest. If he needs credit, he can't get it; if he is prosperous, every one wants him to do a favor.

If he is in politics, he is for graft; if he is out of politics, he is no good to his country. If he doesn't give to charity, he is a stingy cuss; if he does, it is for show. If he is actively religious, he is a hypocrite; if he takes no interest in religion, he is a hardened sinner. If he gives affection, he is a soft specimen; if he cares for no one, he is cold-blooded. If he dies young, there was a great future before him; if he lives to an old age, he missed his calling.

If you save money, you're a grouch; if you spend it, you're a bum... So what's the use?...

by Brother S. Methodius, F.S.C.

Brother Stanislaus Joseph, F.S.C.

(continued)

If today St. Joseph's College in Yorkton, Saskatchewan, is held in deep veneration by the Ukrainians of Canada; if hundreds of its graduates scattered throughout the country and found in every phase of business and professional life testify to a sound Catholic education at the hands of their "Alma Mater"; and if the ranks of the Canadian-Ukraicnian Clergy are steadily increasing in number, it is to Brother Stanislaus that most of the credit must be given. And this, dear readers, is not a fantastic, emotional tribute. It is a pure and unadulterated truth.

That Brother Stanislaus devoted himself entirely and unselfishly to the work of St. Joseph's College is known to the members of the staffs and students who lived with him. That St. Joseph's College accomplished a great deal for our Ukrainian Catholic diocese is known to its Clergy, and particularly to its Bishops. The following excerpt from a recent letter from His Excellency Bishop N. Sawaryn, testifies to the fact:

"Останні історичні події, що їх оповістив Рим через Святішого Вітця є для всіх нас великою радістю й признанням нашого релігійного розвою й поступу. Колеґія св. Йосифа від 1919 року своїм вихованням причинилася у дуже великій мірі до нинішньої нашої загальної радости, що її тепер переживаємо".

Appointed Director of St. Joseph's College in 1922, Brother Stanislaus occupied this post until the summer of 1929, when he left for a year's study in the Mother House of the Institute in Belgium, Europe. Though thousands of miles away from the work he had grown to love, he was ever anxious for its welfare, as the "Act of Consecration," made at this time and found among his papers, indicates only too forcibly.

AN ACT OF HEROIC VIRTUE

"Offering Made for the Salvation of Our Ukrainian Work in Caanda"

"Most Holy Trinity, Father, Son and Holy Ghost, I beg Thee to accept through the hands of Mary Immaculate and dear St. Joseph, and my other patrons (Little Flower, St. Stanislaus, St. Ambrose, St. De La Salle, and my parents) my life as a holocaust for the success of our Brothers' Ukrainian work in Canada. I beg thee to take me out of life now or at any time pleasing to you and through any form of death.

"In addition I offer to Thee, for the same intention, to suffer in purgatory, if that should please you, until the end of the world.

"Instead of the above offerings, if your Divine Majesty should prefer, I accept for the same intention, to live in labours, trials, disappointments, sufferings of any nature or in any state opposed to my natural desire and to accept this from your loving Providence without a murmur until my death.

"I am making these offerings solely by your grace and in union with all Our Lord suffered for men's salvation, whence my offering will receive all its efficacy. May my weakness elicit your continued grace to persevere."

* * * *

Brother Stanislaus returned to St. Joseph's College, Yorkton, in the summer of 1930 and, as Assistant-Director, remained there until his death, April 29, 1938.

It was only fitting that he should die "in the harness"; that he should die doing the work into which he had poured all the enthusiasm of a teacher and all the devotion of a man of God. Stricken in class late on the morning of Thursday, he recovered consciousness for a brief period in the afternoon and had the happiness of receiving absolution, Extreme Unction and Holy Communion, then lapsed into a coma

from which he slipped into eternity early Friday morning, April 29, 1938. His body lay in state in the St. Joseph's College chapel. An endless stream of friends and acquaintances, Ukrainian and English — Catholics and Protestants, came to pray by his bier and to express their sympathy and sorrow at the loss of one universally admired and respected.

All the services and a Solemn Mass of Requiem were according to the Ukrainian Rite in the Ukrainian Catholic Church of Our Lady of Perpetual Help, Yorkton, Saskatchewan. Six priests took part in the services and sermons in both Ukrainian and English were delivered at the conclusion of the Mass as an overflown congregation listened. The body was taken to the Christian Brothers' cemetery at their Mother House at Aurora, Ontario. Here in the Training College, for the firsct time in the history of the Christian Brothers, Solemn Requiem Mass was celebrated in the Ukrainian Catholic Rite by the priests representing the Ukrainian Catholic Diocese of Canada. And I, the first Ukrainian Christian Brother, had the unique distinction of serving that Mass.

Brother Stanislaus was the first Christian Brother to teach me in St. Joseph's College, Yorkton, Saskatchewan. It was he who encouraged me in my vocation to the brotherhood and finally made all necessary arrangements for my admittance into the Novitiate of the Christian Brothers at Aurora, Ontario. Later, when I started my teaching career, Brother Stanislaus was my first Director. He was my truest friend, ideal, co-worker and constant companion for eleven years in St. Joseph's College, Yorkton, Saskatchewan.

(To be continued)

Your Treasure — The Rosary

Your Rosary is one of the greatest treasures you can possess. It is the gift of the Virgin Mary. It was revealed personally by her to St. Dominic. Throughout all ages, it has been the only effective weapon against persecution and heresy. The Rosary has been the instrument by which virtue abounded, by which vice was eliminated, by which heresy was refuted and destroyed, and by which an abundance of grace was received. Its excellencies are the means by which your treasure — The Rosary — is so potent. What prayers are there that are more adaptable and holy than those found in the Rosary? The Our Father was composed by Jesus Himself, at the request of His descipless, when they asked Him "Lord, teach us to pray" (Luke XI. 1). Here, in this beautiful prayer, we have a dual offering, for it teaches us to give glory to God, and takes into consideration the necessities of our body and soul. Surely, Our Divine Master will pay heed to our supplications, when we use His own prayer. Again, we use the Hail Mary in the Rosary many times. That prayer consists of the Angelic Salutation, the praises of Elizabeth, and the pious ending by the Church, pleading for aid from the Blessed Virgin now and at the hour of death. How can the Blessed Mother fail to intercede for us through the Rosary? Did she not promise St. Dominic that the Rosary would be an inexhaustable fountain for every kind of grace? At all apparitions of Blessed Mother she has urged the recitation of the Rosary. She has called herself the Lady of the Rosary. At Fatima in 1917, she insisted on the Rosary. It was here that she said: "I am the Lady of the Rosary." Warning the faithful through the three shepherd children that the world must amend their lives and ask pardon for their sins, she again mentioned the Rosary. "They must say the Rosary," she said.

History repeats itself. Looking back through the ages we find the efficaciousness of the Rosary. It has served individuals and nation through its potency. The Rosary was the means of victoriously driving the Albigenses from Christian territories and may now be used by us to eradicate new errors, and especially that of Communism, which is gaining support throughout the world, and reminds us of the motives and evils of ancient pseudo-philosophies.

It was the efficacy of the Rosary and the First Saturdays that brought about a cessation of hostilities in World War II. Yes, the fighting has stopped, but have we won the peace? There is a vacant chair at the Peace Table. The Delegate of Christ is not there. How can a just and a lasting peace based on Christian principles be arrived at without a representative of Christ being present to guide and counsel in that peace?

And as in the days of yore, when the Crusaders in Europe bonded together as one people, let us bond together in the Rosary and in one supplication — in one voice, as it were, — with courage and strength, in true devotion to Blessed Mother—our Lady of Fatima—storm Heaven with our united Rosaries, in seeking the intercession of Our Lady of Fatima for the defeat of the enemies of Christ and His Church, so that a true, just, Christian and lasting peace may be brought to the world — a peace which the world itself cannot give — a peace that will shine again over tired and erring men through the Rosary.

COMMUNISM IS A DISEASE — THE ROSADY IS THE ANTIDOTE.

Marienbote.

Поляглий Вояк — Фундатором Інститутів

Бл. п. Капітан Е. Кузик

Послідна війна спричинила багато морального й матеріяльного лиха в цілім світі. Забрала мільйони найкращого цвіту-молоді, що охотно положили свої буйні голови на жертвеннику батьківщини. Витиснула ріки сліз і зранила незлічиме число батьківських і материнських сердець. Тисячі наших українських католицьких юнаків охотників з Канади поїхали за море на фронт і не вернули. По геройськи боролись і по геройськи життя віддали.

Одним із тисячів героїв є широко знаний і всіми люблений бл. п. Капітан Евген Кузик з Іннисфрі, Алберта. Знали його в Алберті, як славного спортовця в лижвуванні й доброго, чесного, послушного й мирої вдачі молодця.

Покійний Евген був сином п. Олекси Кузик і Юлії з роду Федоків. Родився 28 травня 1918 року в Чипмен, Алберта. До війська записався в грудню 1940 року. Рік пізніше одержав крила в Чарлсгом і поїхав за море до Лондону в Англії, де служив при все-канадійськім шкводроні бомбовиків. Скоро заслужив собі на вивишення і зістав капітаном відділу бомбовиків. Дня 22-го вересня 1942 року, поляг, як герой на боєвім полі.

Бл. п. Евгена Кузика похоронено на летунськім цвинтарі в Дішфорт, Йоркшайр, в 11-тій год. рано в пятницю, дня 25-го вересня 1942 р. Воєнний похорон відправив капелян шкводрону о. Барнабі.

В похороні взяв участь цілий шкводрон, який віддав свойому капітатанові всі почести.

Бл. п. Евген спочив далеко від батька й матері, далеко від рідного гнізда, але його гарне імя позістане між нами на завжди. Його знимка, як надзвичайного фундатора висітиме в Інституті св. Василія в Едмонтоні й всі мешканці Інституту й гості оглядатимуть доки Інституту.

Батьки бл. п. Евгена в такий гарний і добродійний спосіб утривалили память свойого улюбленого сина, що жертвували за нього сто ($100) долярів на Інститут і зробили його фундатором Інституту.

В шесту річницю геройської смерти бл. п. Капітана Евгена Кузика я сердечно співчуваю з панством Кузиків і родиною а за душу покійного засилаю до Всевишнього щирі молитви.

о. С. Курило, ЧСВВ.

THE SMUTTY STORIES

Are you fond of reading smutty stories? Welcl, here's all an average normal mind has to say about them:

1. They display your lack of sense and decency.
2. They advertise your ignorance.
3. They indicate the state of your inner character.
4. They exhibit the nature of your soul.
5. They show that your better self is suppressed.
6. They illustrate the sordidness of your soul.
7. They typify the meagerness of your source of entertainment.
8. They reveal the depth of defilement you have already reached.
9. They proclaim the coarseness of your ideas of humor.
10. They tell the inadequacy of your means of expression.
11. They prove to your friends how greatly you have disappointed them.
12. They stultify the testimony of those who thought you were a good fellow.
13. They spoil the imagination of your hearers.
14. They hand vulgar pictures on the inner chambers of the imagination of other men from which you cannot escape.
15. They disgust men of fine sensibilities who care for the clean and wholesome things of life.
16. They dishonor your parents (and your wife and children), your friends, your home, your business and your God.

SOCIAL WHIRL

NORTHERN MANITOBA YOUTH RALLY

(At Dauphin, Manitoba, October 23rd and 24th, 1948)

The Ukrainian Catholic Youth of Northern Manitoba comprising such main points as Brandon, Mountain Road, Sandy Lake, Oakburn, Angusville, Winnipegosis, Sifton, Ethelbert, Roblin and their Rally in the Ukrainian Catholic Hall in Dauphin, Manitoba, Eleventh Avenue, South West. We understand from the committee in charge that the Rally will be of great interest to all both educationally and morally.

The big event commences at two o'clock on Saturday, October 23rd, with the registration and welcome of the delegates, followed by welcome from the Parish Priest. In Saturday's session interesting talks will be given by John Zabiaka, President of Dauphin Youth, and Rev. Fr. Borys of Brandon. Father Borys will speak on "Problems of Rural Youth Clubs." The crowning event of the day will be a dance in the spacious Town Hall with the eight-piece Dauphinolian Orchestra in attendance.

The second day of the Rally, Sunday, October 24th, will commence with Pontifical High Mass at 9:30 a. m. celebrated by His Excellency Bishop A. Roborecki, assisted by visiting clergy. During dinner, Rev. Brother S. Methodius, F.S.C., well-known organizer of Youth and director of radio programmes at Yorkton, will be one of the guest speakers. In the afternoon session, Miss Elizabeth Myzak, of Winnipeg, President of the Dominion Executive of the Ukrainian Catholic Youth of Canada, will deliver the main address. Miss Myzak's topic will be: "What is U. C. Y. L.?" Miss Olga Buyar of Sifton, will speak on "Organization of Youth" and Rev. D. Deneschuk. C.Ss.R. of Roblin, will speak on "Educational Institutes."

In the evening an Amateur Contest will be held with contestants from the above mentioned localities taking part. Three trophies will be presented to the winners in music, recitation and natural talent by distinguished gentlemen of the Town of Dauphin.

АЛВЕНА-ВОНДА ОКРУГ НА ПОМІЧ ВИХОВНОМУ ІНСТИТУТУ В САСКАТУНІ

Тамошне У. К. Ю. найкраще писалось в контесті карнавалу. На знимці бачимо зліва до права: Ольга Ковбель, Лелія Недзєльська, Франка Возьна, Марія Залєщук, принцеси; Ірина Михасів, королева.

МИРНАМ, АЛТА.
ПРАЩАЛИ СВОГО ПАРОХА

Всч. о. М. Ханас, ЧСВВ.

Коли парохіяни парохії у Мирнам довідались із власних уст свого пароха підчас богослуження, що це послідна відправа у нас, бо відїзджає в інше місце, кожному аж сльози витиснуло з очей що тратимо усіма любленого душпастиря. Зараз парохіяни умовились, щоб зійтися попращати і пожелати Отцеві кріпкого здоровля на новім місці праці.

Відділ У. К. Ю. в Мирнам зарядив щоб о. Ханас прибув до Українського Народнього Дому на їх збори у неділю вечером, 8-го серпня, на що о. парох згодився. Але коли разом з п. Іваном Юзвишином Отець зявився на салі, гарне число парохіян, старших і молоді привитали гучними оплесками. І зараз наш предсідатель П. Кіт, пояснив ціль вечерка і вичислив заслуги о. пароха.

Дальше слідували народні пісні а молодь приготовляла перекуску. По перекусці п. Кіт знову промовив і покликав до слова присутних. Говорив п. Іван Юзвишин і дякував Отцеві за душпастирську обслугу, за співпрацю; в часі перебування о. М. Ханаса між нами наша парохія стала одною з передових як щодо членів так і фінансово. Також говорив наш адвокат п. Йосиф Лазаренко, який сказав між іншим, що парохія Мирнам тратить дуже симпатичного, усіма любленого пароха. На кінець промовив наш касієр Дмитро Яцій. Він зложив щирі желання Впреп. о. Мет. Ханасові і вручив грошевий дарунок.

Від Юнацтва промовляла панна О. Кіт і також вручила гарний дарунок.

Пращаючись, Впреп. о. Ханас усім щиро дякував за гостину і дарунки.

При кінці п. Яцій завізвав присутних зложити дещо на нашу українську пресу. Збірка принесла $35.30. Цю суму розділено так: $15.00 на Укр. Вісти, $10.00 на Світло а $10.00 на Юнацтво.

Жертводавцям щира подяка а о. Методієві Ханасові дай Боже ще много літ попрацювати на славу Божу і над спасенням людських душ.

Присутний.

ЧИПМЕН, АЛТА.
ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Починаючи ранним богослуженням дня 17-го липня, 1948, в чипменській церкві підчас яких молодий Володимир Романюк й молоденька Стефанія Бабич приймили св. Тайни відбувся весільний день цих молодят. Служба Божа в їхнім наміренні відправлено рано, а властива Тайна св. Супружества була уділена пополудне. Акт вінчання довершив о. Пащак.

П-во Володимир і Стефанія Романюк

Опісля відбувся весільний обід в домі молодої, а на другий в молодого. Весілля, переплетене нашими давними й новішими звичаями, викликало миле враження численним присутним гостям. З цеї нагоди п. В. Романюк жертвував $5.00 на Юнацтво й на "кат". З котрих грошей призначено три доляри на вироблення кліші, а два на пресфонд Юнацтва. До того, хоч вже вступив в супружий стан, надалі відновив передплату Юнацтва й показав, що справа нашої молоді далі йому інтересна й займаюча.

Молодій парі всі з родини й знайомих бажають довгих, щасливих літ в супружім стані.

Українське Католицьке Юнацтво Канади

Обіжник Ч. I

Домініяльний Зїзд У.К.Ю. відбувся дня 1-го липня у Виннипеґу підчас Конґресу Українців Католиків Канади. Підчас Зїзду вибрано новий Домініяльний Заряд У.К.Ю., який складається зі слідуючих осіб:

Духовний Асистент — Всеч. о. Божик
Голова — Елисавета Мизак
Місто-голова — Василь Бобій
Секретарка — Марія Холоднюк
Касієрка — Олена Никорук
Пресовий референт — Михаїл Бакушка
Пятий член — Віра Різняк
Контрольна комісія — Олена Смеречанська, Франко Євчук і Всеволод Шпитковський.

Наші покровителі є Високопреосвящ. Кир Василій Ладика, Ч.С.В.В., Преосвящ. Кир Ніль Саварин, Ч.С.В.В., Преосвящ. Андрій Роборецький, і Преосвящ. Кир Ізидор Борецький.

З цеї нагоди складаємо членам уступаючого Дом. Заряду щиру падяку за їх щиру працю та старання для розвитку нашої організації. Дякуємо також нашим відділам та членам за їх участь на Українськім Католицькім Конґресі та на наших Домініяльних нарадах.

Пригадуємо Вам високу ціль нашої організації — "Зорганізувати нашу молодь, виховати її на практикуючих Католиків, свідомих Українців і добрих горожан Канади". Конечно потрібно **співпраця нас всіх** коли бажаємо ту ціль здійснити. Знаємо нашу ціль — знаємо дорогу до осягнення цеї цили — йдім цею дорогою.

Підчас Домініяльних нарад рішено багато справ, між іншими такі:

1) Правильник У. К. Ю.

Загальні збори бачили потребу різних змін у нашому Правильнику. Зміни були уложені і приняті. Коли ці будуть одобрені нашим Покровителем подамо їх до відома для всіх членів.

2) Наш Орґан — "Юнацтво"

Ми є певні що всі наші члени знають вагу та вартість нашого орґану "Юнацтво". Знають також якаб була наша втрата колиб редактори "Юнацтва" бачили потребу звинути видавництво. Від нас багато залежить дорогі члени. Памятаймо що "Юнацтво" є редаґоване для нас. Тому кожний член повинен його передплачувати і заохочувати других до передплати. Присилайте також до редакції дописи про свої місцеві діяльности. Звертаємо увагу тим членам що ще не відновили свою передплату, зробити це чим скорше. Свої передплати посилайте на адресу:

Ukrainian Catholic Youth,
8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

3) Членська Картка

Було принято що ченська картка має бути змінена. Інформації мають бути видруковані по анґлійськи тому що тоді можна вживати картку як "Identification Card." Нові картки будуть готові у січні, 1949.

4) Провідничі Курси У. К. Ю. котрі відбувалися у Виннипеґу і Едмонтоні, переведено дуже успішно. Провінціональним зарядам Манітоби і Алберти даємо признання і подяку за їх працю у приготованню і переведенню цих курсів.

Дякуємо також інструкторам за посвяту свого часу щоб передати курсантам так їм корисного знання. Такі курси для нашої молоді необхідні. Тому ми повинні так зарядити щоб наші курси побільшалися кожного року і щоб курси були започатковані там де їх ще небуло.

5) Повідомляємо Вас що слідуючі відділи є знова залежні від провінціонального заряду Онтаріо:

Відділ в Кенора, Онт.
Відділ в Форт Вилям, Онт.

Приміщення Заряду буде так як до цего часу — в домівці Централі Українців Католиків Канади, 49 Кенеді Ст., Виннипеґ.

Слідуючі обіжники Домініяльного Заряду будуть появлятися в нашій часописі "Юнацтво", тому важне є, щоб кожний член У. К. Ю. ту часопис передплачував, ті обіжники читав й тим способом був обзнакомлений зі справами У. К. Ю.

Українське Католицьке Юнацтво Канади,
Елисавета Мизак — голова.
Марія Холоднюк — секретарка.

Централя Українців Католиків Канади виготовила для У. К. Ю. листки на слідуючі теми:

1. АПОЛЬОҐЕТИКА
2. ЩО БУДЕМО РОБИТИ? (в клюбі)
3. ПРИЄМНА ОСОБОВІСТЬ. (Плізинґ персоналіті енд гав то девелоп ит).
4. КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ
5. ЯК ПИСАТИ ПИСАНКИ.

Листки в англійській мові. Ціна 5 центів один. При замовленнях десять або більше, 2 за 5 центів.

Замовлення шліть на адресу Централі— 49 Кеннеді Стріт, Виннипеґ, Ман.

Слідами Наших Предків

Святі мученики Борис і Гліб

Святі Борис і Гліб були синами славного українського князя Володимира Великого. Ще з молоденьких літ вони відзначалися понад другі діти. Щодня ходили вони до церкви, де своїми милими голосами брали живу участь у всіх церковних відправах. Дуже любили читати св. Письмо і багато з него знали на память. Не занедбували при тім і наук, що їм, як будучим князям, були потрібні.

Їх батько, св. Володимир, поділив свою велику державу на 12 частей, і роздав їх синам, щоб управляли ними. Борисові припало князівство в Ростові, а Глібові у Муромі. Тому що нарід в цих околицях був ще поганський, то ці два молоді князі старались головно про це, щоб у них поширити християнську віру. Найбільше навертав цих людей сам приклад примірного життя, що його провадили ці два молоді князі.

Та не всі діти св. Володимира були такі добрі як Борис і Гліб. Були між ними і зависні володарі, що не вагалися навіть по трупах рідних братів присвоювати собі чужі посілости. Такими жертвами були саме Борис і Гліб, що погибли з рук свого брата Святополка. Цей, підюджений жадобою влади, підкупив кількох бояр, які скрито і несподівано напали на невинних князів та їх повбивали. Св. Борис погиб дня 24-го липня, 1015 року. Того самого року був убитий і Гліб.

Святополк, що пізніше убив ще третього брата, був приневолений покинути рідний край і скитався по чужині гонений грижою совісти як Каїн, до смерти.

Брат Бориса і Гліба, Ярослав, що прогнав був Святополка, віднайшов померші тіла своїх братів і похоронив їх у церкві. Около 50 літ пізніше син Ярослава, Ізяслав побудував на честь тих двох мучеників величаву церкву і спровадив туди мощі святих князів.

Нарід дуже почитав цих двох братів і багато молився до них. Багато чудес сталося завдяки помочі цих святих.

Науки для молоді

Святі молоді князі Борис і Гліб є прикладом для всіх як треба практикувати християнську віру коли її раз пізналося. Ця віра стала основою їх життя.

Друге, вони вчать молодь як треба дорожити церковними богослуженнями та ніколи їх не опускати. Як брати в них живу участь, як їх любити, старатися зрозуміти і шанувати.

Дальше вони показують всім молодим яке повинно бути життя братів у родині: ведене лагідністю, любовою, взаїмною поміччю. Щоб не допустити до незгодин і братовбійчої боротьби, вони не вагалися положити своє молоде життя. Так і всі повинні нераз, чи то в родиннім чи громадськім житті, відступити від власних поглядів, особистих гадок, щоб тільки не доводити до сварки, незгоди і руїни родини, громади. Загальне добро вимагає часто особистої жертви.

DON'T DESPAIR!

There is no sky so gray,
That has no patch of blue;
There is no day so hard,
That we can't struggle through.

There is no road so long,
That we can't reach its end;
There's no heart so cold,
That has not known a friend.

WHERE IS SHE?

As a rosebud sweet —
That's the kind of little girl
People like to meet.

Bright as a diamond,
Pure as any pearl —
Ev'ry one rejoices in
Such a little girl.

Happy as a robin,
Gentle as a dove —
That's the kind of little girl
Every one will love.

Такий він — без маски

Коли Марія Крупа зістала заручена до Филипа Барайка, то тільки дві річи притемнювали ще єї цілковите щастя. Першою заслоною єї щастя було це, що Филип не був католиком. Але коли вона вивідалася, що в релігійних справах він не був надто односторонний і без вагання годився підписати потрібні умовини до мішаного супружжа, то це досить заспокоїло її, а навіть чулася вона певною, що в близькій будуччині вона зробить його католиком.

А другою перепооню до єї щастя було це, що вони не могли сейчас поженитися. Филип покищо мав тільки дуже низьку посаду при одній фірмі. Та це була тільки часова трудність.

Филип мав одну багату тітку, Горпину, котрої чоловік перед смертю був директором одної великої фірми і, як Филип поясняв Марії, вона може дати йому гарну позицію у тій фірмі, колиб тільки хотіла. Та найбільша трудність у тім, чи вона схоче се зробити.

Тітка Горпина була надзвичайно прикра женщина й заїлася була з усією своєю фамілією, включаючи й родину Филипа. Однак, коли Филип став заручений з Марією, він написав єї гарного листа й на велике його здивування, вона відписала йому приємним письмом запрошуючи їх обоїх до себе в гостину.

“Правда, вона не є задоволена з того, що ти католичка”, він пояснив Марії, “бо вона є дуже одностороння й тверда протестантка. Але ти, моя кохана, є така второпна, що я зовсім тим не журюся. Я знаю, що ти зрозумієш наше положення. Коли ми будемо гостити в неї, старайся, щоб усе відносно твоєї католицької релігії якнайменше видвигати на верх. Я наперед перестерігаю тебе, що тітку тяжко задоволити, а коли вона обурена, то зараз попадає в страшенну лють. Але я певний, що ти відограєш свою ролю добре й вона буде задоволена з тебе, а за це я дістану від неї гарну позицію. Правда, що ти, Марусю, все це добре розумієш?”

“Так, я розумію”, відповіла поважно Марія витискаючи на зверх легку усмішку.

Слідуючої суботи по обіді темні, критичні очі малої та сквашеної женщини пильно приглядалися Марії через кілька хвилин на їх вступі до багатого дому тітки Горпини. Вкінці, на радість дівчини, вона всміхнулася задоволено та заявила:

“Ввійде! А то я сподівалася якоїсь чепурниці з червоними як кров устами та вилискуючими пазурами.”

Марія розсміялася. Єї краса була з природи гарна й вона зовсім погоджувалася з тіткою та нелюбила повимальовуваних пальців.

Все йшло гладко. Марія вважала на пересторогу Филипа, щоб не видвигати, що вона є католичкою, хоч нераз завважили надзвичайне упередження в неї до католицької віри. Але вона мовчала, щоб тільки приєднати тітку до себе. Журилася вона одним, себто, як згадати, що вона мусить завтра вислухати Службу Божу. Однак показалося, що тітка Горпина була понад сподівання мила щодо цього й скоро вивідалася телефоном в котрих годинах правляться у церкві Служби Божі в неділі. Що більше вона зарядила, щоб єї власний шофер відвіз єї завтра до церкви.

Слідуючого ранка Марія стала збиратися до церкви. Нараз хтось застукав легенько в двері й на єї веселе “Прошу!” до середини ввійшла служниця. На єї велике здивування служниця майже крізь сльози почала:

“Прошу, вибачте мені, панно, що приходжу сюди, але знаєте, я також католичка й моя пані обіцяла мені, що я зможу ходити на Службу Божу кожної неділі. Але тепер вона знаходить кожної неділі якусь причину,

щоб мене не пустити. І нині моя товаришка, друга служниця, сказала мені, що я не можу йти, бо в нас є гості. Але то неправда, бо моя товаришка каже, що вона радо зробить і мою роботу... Як би ви так, панно попросили... Я буду готова за хвилину..."

Ця майже з плачем просьба, та її власна злість на таке трактування товаришки - католички так поділали на чувства Марії, що вона зівсім забула на перестороги Филипа, щоб стояти по добрій стороні тітки, але сейчас удалася до кімнати, де сиділа вона сама та писала листи.

"Тіточко Горпино, я маю одну просьбу до вас і то відносно вашої католицької служниці. Вона хоче вашого позволення, щоб іти зо мною на Службу Божу. Я добре розумію, що не-католики не понимають про важність нашого обовязку вислухання Служби Божої. Дівчина каже, що то її вина, що вона досить не виявснила вам цьої справи. Та то тільки маленьке непорозуміння. Я певна, що ви позволите її йти... коли ви зважите, що вона булаб не приняла цьої служби, колиб вона знала про цю заборону..."

Бачучи, як запалі лиця тітки зачервонілися від злости, Марія, перестрашена пригадала собі слова Филипа: "Коли вона ображена, тоді попадає в страшенну лють!" І так якраз поступала тепер Горпина.

"Я цього не стерплю!" вона кричала переповнена злістю, "щоб слухати скарг слуги. То просто неможливо для дівчини бути поза домом так довго, коли в мене є гості. Таж робота..."

"Вона каже, що та друга служниця піднялася зробити її часть роботи..."

"Досить! досить!" Відрубала стара жінка. "Мені не треба диктувати, що робити. І мої слуги роблять так, як я кажу, а як не хочуть, то можуть собі забиратися на чотири вітри..."

Марія тихонько висунулася з кімнати й була вже в своїй, а горячі слова ще долітали до її вух. На порозі чекала на неї служниця, й вона відвернулася з сльозами в очах, коли почула про заборону йти до церкви.

Підчас Служби Божої на її молитву находили щораз інші розсіяння. Правда, що не жалувала вона, що зробила, але знала, що Филип буде дуже злосний, коли довідається про це. А його тітка певно скаже йому про ранішню подію.

Вернувши з церкви вона застала Филипа самого у хаті. Один погляд на його захмурене лице звіщав Марії про все. Сухим голосом він запропонував, щоб перейтися. Коли вони знайшлися поза брамами городу, Филип розпочав бесіду таким острим голосом, що вона аж настрашилася:

"Що за злоба так поводитися, як ти зробила? Я ж говорив тобі, щоб не видвигати свою релґію на верх, а ти якраз мені на перекір її висуваєш і то тільки задля якоїсь нужденної служниці. То майже неімовірне!"

"Чому називати її 'нужденною'?" Це слово роззлостило також Марію. "Таж її душа тільки само варта, що твоя чи моя. Таж я поясняла тобі, що католики мусять іти на Сл. Божу в неділю. І Ганя казала мені, що вона за жадні гроші булаб не взяла цеї роботи, колиб твоя тітка була не обіцяла її, що зможе ходити."

"Ов-ва! Така обіцянка нічого не значить." Він ставав чимраз більше злий; його голос піднесений, лице зарумянене, очі світилися. "Чи ти здаєш собі справу, що я тепер ніколи не дістану вже тої позиції від тітки Горпини? Що за нерозум! І ще-м перестерігав тебе!"

Лице Марії також зарумянилося, але ані сліду ваганняся в її очах.

"Я мусіла так поступити," вона заявила тихо. "Я булаб занадто трусливою, колиб була не вставилася за цею дівчиною. І ти ніколи не зможеш змінити моеї думки про це. Пані Горпина обіцяла Гані, коли її наймала до служби, що вона зможе йти на Службу Божу кождої неділі."

"І знов те саме! Таж кажу тобі, що така обітниця не обовязує."

"Обовязує в чести. Тим більше, що не було жадної причини стримувати єї нині, коли друга служниця зобовязалася виконати єї роботу."

"Чисте глупство!" Филип говорив дальше з погордою й нетерпляче. "Я все знав, що Папісти трималися ще дивних звичаїв, глупих звичаїв, що так скажу. Але, щоб приїздити сюди з ними та збурювати цілу обслугу моєї тітки, знаходити вину в її поступуванні якраз тоді, коли я хотів, щоб ти зробила якнайкраще враження. . ."

На лицях Марії покотилися сльози жалю. "Любий мій, Филипе, я жалую, що так сталося, але я нічого іншого не могла зробити. Я цього переконана. Тільки, прошу тебе, не сварімся більше. Я не можу цього знести."

Але він неуспокоївся й горячі суперечки дальше продовжалися, аж поки не вернулися вони назад до хати.

Від тепер цілий побут у тітки Горпини ставав чимраз прикріший. Марія пробувала навіть перепросити горду женщину, щоб тільки заперти прикрі враження, але Горпина не хотіла навіть чути більше про цю річ.

Їх вакації закінчилися повною невдачею. Тітка Горпина холодно розпращалася з ними обоїма. Не менше привітно відпроваджував Филип свою суджену до дому того вечора. Їх пращальні слова були вимушені. Розчарування малювалося на обличчях обоїх.

Слідуючого дня під вечір задзвонив дзвінок. В дверях стояв Филип. Не той роздразнений, суворий Филип, з котрим вона так зимно розпращалася минулого вечора, але страшенно зворушений молодий чоловік, котрий, коли опинився в кімнаті, сердечно обняв її своїми руками та став пестити.

"Марусю, ти ніколи не вгадаєш, що сталося нині. . . Знаєш, тітка зателєфонувала до мене перед годиною. . . а така була весела. . . Вона казала, що єї пастор був у неї потім, як ми виїхали, і як вона розповіла про нашу пригоду, то він сказав, що ти дуже добре поступила. Він навіть настоював, щоб позволити тій дівчині сповняти свої релігійні обовязки. І знаєш що?" його голос тремтів з зворушення, "вона дістане мені роботу."

"Я так тішуся цим, Филипе. То справді велика новина. Мені було дуже немило, що ти мав стратити таку гарну посаду зачерез мене; хоч, у правді, я мусіла зробити це, що я зробила."

Щось у її голосі занепокоїло його. Він вдивився в її лице.

"Щось не виглядає, щоб ти. . . . Гей, Марусю! чи ти не здаєш собі справи, що це значить для нас? Таж ми можемо таки зараз женитися. . ."

Марія сіла на софу. Вона була бліда й трохи тремтіла. Стрічаючись з його очима вона почала:

"Я мушу сказати тобі щось, тільки побоююся, що буде це великим ударом для тебе. Від учора я дуже багато передумала й я прийшла до заключення. Я хочу бути щира з тобою. Я зрозуміла, що колиб ми поженилися, то ми обоє булиб дуже, а дуже нещасливі. І тому — я не можу віддаватися за тебе."

Він стояв мовчки через кілька хвилин упяливши в неї свої очі. Відтак закликав:

"Що за жарти ти плетеш, Марієе?"

"Чекай, я поясню," вона говорила спокійно. "В неділю я побачила нового Филипа, нового для мене. Той Филип виглядав мені зовсім чужим. Він настрашив мене. Филип, до котрого я була заручена, був усе такий вирозумілий і терпимий на мої ралігійні вірування. Але в неділю, тому — що він був занадто злосний, щоб грати свою ролю, я побачила, як дійсний Филип задивляється на мою релігію. Я була 'Папісткою'. І це сказане було з кпином. А Папісти, ти все розумів, мали дивні, глупі вірування."

"Чи хто чув про щось більше смішного?" закликав Филип зворушений. "Таж чоловік вискаже багато річей, коли розгорячиться, про котрі

він і навіть не думає.''

"Я це знаю. Але я мала враження цілий час, що це були твої дійсні поняття. В серці ти ненавидиш католиків так як твоя тітка; але ти вдавав, що не є упереджений до них. А тут приходить і ще одна річ. Ти сказав що обітниці, що не обовязують уважається за ніщо. І то була твоя думка. І я подумала про ті обітниці, що ти так радо згодився підписати перед шлюбом. Цікаво як би ти їх придержувався?"

"Марусю, чекай! Мені аж тяжко говірити, що це ти так говориш тільки тому, що мене опанувала злість."

"Це можна зовсім оправдати, що ти стратив контролю над собою, але я певна, що ти віриш у все те, що ти говорив. Може ти не здаєш собі справи, але я є сильного характеру. Я ніколи не піддамся, де ходить про мою релігію. Я буду поборювати тебе цілий час. А де двоє осіб свариться цілий час, вони постепенно тратять любов одно до другого. І тому я кажу, що ми обоє булиб дуже нещасливі. І тому я не хочу віддаватися за тебе.''

"Але ж слухай, Марусю, ти вже по добрій стороні тітки Горпини. . . Хто знає, може вона навіть і цілий маєток запише на нас. . ."

"Гроші не поможуть нам, коли наше життя разом не буде веселе."

Филип пробував ще різними способами та аргументами приєднати її назад до себе, але нічого вже не змінило її раз зробленого рішення.

Він пробував навіть ще раз пригорнути її до себе та в такий спосіб позискати її серце, але вона встала скоро й відсунулася від нього.

"Прошу тебе, Филипе, повір мені. Нічого вже не змінить мойого рішення." Вона зсунула перстень з руки та настазила до нього.

Хвилину він глядів мовчки на її поступовання, але тільки хвилину. Відтак цілий чар, лагідність зникли з його лиця, а насунулася злість та ненависть.

"Я знаю, що сталося," він закпив. "Один з твоїх улюблених попів підмовив тебе, настрашив пеклом, коли віддашся за не-католика. Або той сусід твій, Никола перемовив тебе, щоб мене покинула, а пішла за нього. Я присягну, що так. Він є добрим Папістою і попи не будуть скоса дивитися на тебе, коли підеш за нього.''

Марія тихо відповіла: "Я не говорила про це ще з ніяким священиком ані не бачила Николи ще від посліднього тижня. Я знаю, як ти тепер чуєшся. Я розумію, що це великий удар для тебе, але я певна, що коли ти передумаєш все спокійно, то й самий прийдеш до заключення, що ти не хочеш женитися з католичкою, що ти не зносиш зовсім католиків.''

І знову, як попереднього дня, його злість зрадила його.

"Щобись знала, що не хочу їх і не зношу,'' він кричав злісно. "Товпа забобонних, глупих людей змушені своїми священиками робити це й те. Якже ж можна їх зносити ?''

"Справедливо. І як можу я йти замуж за такого хлопця, що жиє з таким поняттям? Бери собі свій перстень."

Він вирвав його від неї. Його лице забарвилося від злости. Він обернувся та вийшов з хати гримнувши добре дверми.

Марія сіла на софку та сиділа хвилину задумана. Коли він не вертав назад, вона закрила лице долонями та гірко заплакала.

Майже рік минув від тої хвилі. Марія скоро спостерегла, що її сусідське привязання до Николи обернулося в правдиву любов. І на його превелику радість вона згодилася стати його подругою, коли він заявив її про свою безмежну любов та привязання до неї. Филип ще довго говорив помежи людьми, що Марія лишила його тому, що її священики заборонили її віддаватися за нього. Але мало-хто звертав на це увагу. А передовсім Никола та Марія були надто щасливі, щоб звертати на це увагу.

ALBERTA PRINTING CO., 10345-96 ST., EDMONTON

Wolansky J.
10923-111 ave.
City

POPULAR PAMPHLETS ON YOUTH

LOVE IS LIKE THAT. A tender and moving love story. One of the most unusual you've ever read........ 10c

SAINT BILL OF NEW YORK. A heart-warming biography of another fictional saint who could easily be recognized as your brother, cousin, or boy next door.......... 10c

ST. PEGGY OF CHICAGO. The delightful biography of a fictional St. Peggy, whose bubbling joyousness will do much to dispel the misconception of sanctity as repellent, queer and primly pious........ 10c

HOW TO STAY YOUNG. Keeping your youth is "very much a matter of mind, of soul, and of emotions"........ 10c

ROMANCE IS WHERE YOU FIND IT. Another excellent Father Hall pamphlet by Father Lord wherein the Bradley twins are told "You're too dog-gone romantic" and the sage advisor proceeds to tell them what romance should really mean in their young lives........ 10c

SO WE ABOLISHED THE CHAPERONE. Chaperone or no chaperone? That decision rests with modern youth whose conduct can prove that they can be trusted alone or else that the presence of a chaperone is absolutely necessary........ 10c

WHAT TO DO ON A DATE. Interesting, enjoyable, happy dates are planned, according to Father Lord; they don't just happen, and they don't take a lot of money either. Young people will welcome Father Lord's suggestions........ 10c

WHY BE A WALLFLOWER? A sequel to "What to do on a date". It gives very practical suggestions for young people who want to be popular........ 10c

THE PURE OF HEART. A talk on ethics for youth is a difficult subject, but here you will find it handled with just enough frankness and with proper reverence........ 10c

ALL AMERICAN GIRL. A charming and true story told by Father Lord about "Jackie" and her perseverance through every obstacle ever put in the way of a religious vocation 10c

GOING STEADY. A common sense view of company keeping among the very young and among those for whom marriage must be in the distant future........ 05c

TIPS ON TEMPTATION. Everyone will agree with Jim when he says: "Heck! Those old temptations cause you a lot of trouble. Wish you didn't have to have them." However, Jim finds out a lot about them during his stay in a Rocky Mountain camp 05c

I WAS GOING STEADY. A story told by an old-timer whose world revolved about the "clang! clang! clang! of the trolley" and in which everyone sang "A Bicycle Built for Two." That world is gone but its story is ever new. The crowd of boys and girls had fun together... singing and having gay socials... until she came along. Lovely and talented, she played the lead in the College Play... but you must read the rest yourself. Teen-agers will love it! Grown-ups will smile and reminisce... for many it is their "true story."........ 10c

LET ME LEAD MY OWN LIFE. A pamphlet of 'teen-age drama: "What young people often think to be a lack of sympathy in their elders is merely their depth of experience. and what they regard as interference with their life is only an effort to save that life from being side-tracked, torpedoed, blasted almost before it begins" 10c

WHY BE DECENT? Christian-versus-pagan reasons for purity. "It's important that pure youth make its splendid fight for future generations, so it's important, too, that they know why they are fighting"........ 10c

THE CALL OF CHRIST. Answers the questions that arise in the young man's mind when he feels that Christ is saying to him: "Come, follow Me"........ 10c

MARRY YOUR OWN. Interesting for the story it tells... valuable because it answers quietly but effectively those people who say: "What's the difference? He's a nice boy for her even if he isn't a Catholic"........ 10c

IT'S NOT WORTH IT. An adventure that failed. An exciting story of life in a camp, of a boy's temptation and his neglect of confession........ 05c

All pamphlets can be ordered from:

THE QUEEN'S WORK
3115 South Grand Boulevard
St. Louis 18, Montana, U. S. A.